

Sygn. akt VII W 39/14

(...) 72/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydlowska**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniach: 05.06.2014 r. i 14.08.2014 r.

sprawy **L. S.**

urodz. (...) w M.

syna W. i K. zd. S.

obwinionego o to, że:

w dniu 5 lutego 2013r. w miejscowości B. jako prezes (...) Sp. z o.o. G. spowodował podniesienie zapór przy elektrowni i pobór wody z rzeki Bóbr do kanału M. nie posiadając wymaganego prawem pozwolenia na pobór wody do celów energetycznych

tj. o czyn z art. 192 ust 1 ustawy z dnia 18.07.2001r. prawo wodne

I. obwinionego L. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 5 lutego 2013r. w miejscowości B. jako prezes (...) Sp. z o.o. z/s w G. bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego korzystał z wody doprowadzając do podniesienia zapór przy elektrowni i poboru wody z rzeki Bóbr do kanału M. tj. popełnienia wykroczenia z art. 192 ust. 1 ustawy z dnia 18.07.2001r. Prawo wodne i za to na podstawie art. 192 ust. 1 powołanej ustawy wymierza mu karę 1000 (jednego tysiąca) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 118§1 kpw i art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza opłatę w wysokości 100 złotych .

Sygn. akt VII W 39/14

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

L. S. od 1998r. sprawuje jednoosobowy zarząd w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. , w której zasób wchodzi działka położona w B. gminy L. nr 27 o powierzchni 0,39 ha zabudowana młynem oraz kanałem M. z (...) Elektrownią (...).

(dowód: wyjaśnienia obwinionego L. S. – k. 27-28. , kserokopia dokumentacji –k. 4, 29-39)

Decyzją wydaną jeszcze w dniu 25 lipca 1986r. Urząd Wojewódzki w J. udzielił ówczesnym właścicielom (...) Elektrowni (...) w B. pozwolenia wodnoprawnego na szczególne korzystanie z wód rzeki Bóbr na potrzeby tej elektrowni, wskazując w decyzji termin obowiązywania pozwolenia na okres do dnia 30 grudnia 2000r. Na mocy powyższego pozwolenia ówczesna Spółka mogła dokonywać poboru wody z rzeki Bóbr w ilości 6,0 m³ oraz piętrzyć wodę na jazie.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego L. S. – k. 27-28, kopia decyzji – k. 64-66,103-105)

W dacie 19 grudnia 2000r. Spółka (...) wystąpiła o pozwolenie na bezterminowe korzystanie z wód rzeki Bóbr dla potrzeb elektrowni wodnej w B., lecz dotąd nie uzyskała kolejnego pozwolenia wodnoprawnego.

(dowód: kopia wniosku – k. 67, kserokopia dokumentacji – k. 5-11, 16, 39-40,68-77, 95-102, 106-109)

Działalność w zakresie energetyki wodnej firma (...) prowadzi w oparciu o koncesję na wytwarzanie energii elektrycznej udzieloną Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 grudnia 2004r. przedsiębiorcom współpracującym ze Spółką – (...) i K. M. w ramach spółki cywilnej (...) z siedzibą w S. na okres od dnia 20 grudnia 2004r. do dnia 20 grudnia 2014r.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego L. S. – k. 27-28, kserokopia dokumentacji – k. 42-48)

Osobą wykonującą prace i polecenia L. S. w B.- w elektrowni i na kanale M. jest K. R.. Wykorzystywaniem zapór przy elektrowni oraz związanym z tym poborem wody z rzeki Bóbr do kanału M. na początku 2013r. zajmował się L. S. osobiście, w dalszym okresie czasu przekazywał także polecenia K. R..

(dowód: zeznania świadka K. R. – k. 24v, częściowo 111-111v, zeznania świadka G. P.-k. 13-14, 110v.-111)

W dniu 5 lutego 2013r. w godzinach wieczornych trzy z czterech zamontowanych zapór wodnych przy elektrowni zostały przez L. S. podniesione do wysokości powodującej pobór wody z rzeki Bóbr do kanału M..

(dowód: zeznania świadka G. P.-k. 13-14, 110v.-111, zeznania świadka K. R. – k. 24v, zeznania świadka D. B. – k. 20-21, zeznania świadka 17-18, notatka urzędowa – k. 1 , zawiadomienie – k. 2-3)

L. S. ma obecnie 64 lata. Wskazał, że z tytułu piastowania funkcji jednoosobowego zarządu w (...) sp. z o.o. nie osiąga dochodów i zadeklarował, że pozostaje na utrzymaniu żony.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego L. S. – k. 27-28)

L. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Nie kwestionując swej funkcji w spółce (...) argumentował, że działalność prowadzi w oparciu o koncesję udzieloną P. Z. i K. M. na wytwarzanie energii elektrycznej w ramach spółki cywilnej (...) na okres od 20 grudnia 2004r. do 20 grudnia 2014r., której kserokopię przedłożył do akt sprawy. Podniósł ponadto, że toczące się postępowanie administracyjne nie zakończyło się prawomocnym stwierdzeniem wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego, zaś zastawy są własnością Spółki, bowiem figurują w wykazie jej zasobów materialnych.

W sprzeciwie od wyroku nakazowego działając przez obrońcę twierdził, że dla zamknięcia zastaw koniecznym było wydanie przez Starostę stosownej decyzji, która nie zapadła. W dalszej części przedstawił trwające latami postępowanie administracyjne w przedmiocie złożonego w 2000r. wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego, co wobec w szczególności dokonanego remontu elektrowni oraz względu na życie biologiczne w kanale decydowało o podejmowaniu działań w elektrowni, w tym podniesieniu zastawek.

Prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się bez usprawiedliwienia co skutkowało wydaniem wyroku zaocznego.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dał podstawy do poczynienia pozytywnych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa L. S..

Wyjaśnienia obwinionego potwierdzają, wynikające ze złożonych do akt sprawy dokumentów, piastowanie funkcji jednoosobowego Zarządu w Spółce będącej właścicielem kanału M. i elektrowni wodnej, a więc posiadania kompetencji w zakresie podejmowania wszelkich procesów decyzyjnych związanych z przedmiotem działalności gospodarczej. Obwiniony ponadto składając wyjaśnienia, jak i w sprzeciwie od wyroku nakazowego, nie przeczył faktycznie podejmowanym działaniom w zakresie regulowania wysokości zasuw i tym samym podnoszeniu bądź obniżaniu poziomu wody w rzece Bóbr.

Takie stanowisko obwinionego pozostaje w korelacji z zeznaniami K. R. złożonymi na etapie czynności wyjaśniających, który podał, że przedmiotowego dnia tj. 5 lutego 2013r. nie on, lecz L. S. wykonywał prace przy zasuwach. Potwierdzili to w zeznaniach przybyli z interwencją funkcjonariusze Policji – D. B. i M. W..

Wyjaśnienia obwinionego i zeznania wskazanych świadków w tymże zakresie Sąd uznał za wiarygodne.

Wprawdzie na etapie postępowania sądowego K. R. w zakresie wskazania osoby, która dokonała podniesienia zasuw, nie był już tak konsekwentny, lecz w świetle wcześniejszych wyjaśnień obwinionego, który podniesieniu zasuw nie przeczył, nie miało to istotnego wpływu na treść wyroku. Brak w powyższym zakresie pozostaje bez znaczenia orzeczniczego w sprawie i z tego względu, że art. 192 ust. 1 ustawy z dnia 18.07.2001r. Prawo wodne dla wypełnienia ustawowych znamion wykroczenia wymaga działania polegającego na „korzystaniu z wody” co nie musi przekładać się na fizycznie podejmowane czynności w tym przedmiocie, a wystarczy choćby wydanie polecenia podległej osobie.

Art. 192 ust. 1 powołanej wyżej Ustawy za wykroczenie uznaje korzystanie z wody w szczególności bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego. L. S. w dniu 5 lutego 2013r. takiego pozwolenia prawnego nie posiadał. Nie zwalnia od odpowiedzialności karnej w tym zakresie ani podnoszona przez obwinionego długotrwałość toczącego się w przedmiocie uzyskania pozwolenia postępowania administracyjnego, ani fakt posiadania ważnej koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej przez podmiot współpracujący z obwinionym - s.c. (...).

Z kserokopii Decyzji Urzędu Wojewódzkiego w J. z dnia 25 lipca 1986r. wynika, że pozwolenie wodnoprawne na szczególne korzystanie z wód i pobór wody do celów małej energetyki zostało udzielone na czas oznaczony do dnia 30 grudnia 2000r. (k. 96 akt). W obowiązującym wówczas stanie prawnym kształtowanym w oparciu o uregulowania ustawy z dnia 24.10.1974r. Prawo wodne nie było wymagane dla skuteczności wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego wydanie decyzji w tym przedmiocie. Pozwolenie wygasło z mocy prawa z dniem określonym jako końcowy okres, na który pozwolenie zostało udzielone. Innymi słowy, pozwolenie wodnoprawne udzielone wyżej wskazaną decyzją wydane na czas oznaczony do dnia 30.12.2000r. z tą datą wygasło z mocy prawa.

Aktualnie przepisy nowej ustawy- tj. ustawy z dnia 18.07.2001r. Prawo wodne, w których wprowadzono instytucję stwierdzenia wygaśnięcia decyzji do przedmiotowego stanu faktycznego nie znajdują zastosowania, bowiem pozwolenie wodnoprawne wygasło przed dniem wejścia w życie nowej ustawy. Przy tym przepisy art. 138 i art. 139 ustawy z dnia 18.07.2001r. Prawo wodne odwołujące się do sytuacji będących następstwem wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wodnoprawnego nakazują dokonać w drodze decyzji rozstrzygnięć mających na celu wyeliminowanie skutków zaprzestania działalności opartej na urządzeniu wodnym, a więc ingerencji w sposób i rodzaj podejmowanych działań po zakończeniu okresu obowiązywania pozwolenia bądź wcześniejszego jego upływu.

(tak Danuta Pikor, komentarz do ustawy z dnia 18.07.2001r. Prawo wodne po tyt. Urządzenia wodne wybudowane bez pozwolenia wodnoprawnego, System Informacji Prawnej Leż Omega 19/2014).

L. S. nie miał prawa wykonywać działań związanych z korzystaniem wody pomimo posiadanej przez s.c. (...) ważnej koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej. Udzielona na mocy uregulowań ustawy z dnia 10.04.1997r.

Prawo energetyczne koncesja umożliwia wnoszącym przedsiębiorcom wytwarzanie we wskazanym okresie energii elektrycznej, ale nie zwalnia z konieczności przestrzegania przepisów Prawa wodnego, a w szczególności od konieczności posiadania pozwolenia wodnoprawnego. Powyższe wynika wprost z kserokopii dokumentu przedłożonego przez obwinionego (k. 45 akt).

Dostrzega Sąd także podnoszoną przez obwinionego długotrwałość postępowania administracyjnego w zakresie uzyskania pozwolenia wodnoprawnego na wniosek złożony w grudniu 2000r., lecz okoliczność ta nie pozbawia zachowania obwinionego bezprawnego charakteru.

Wszystkim dokumentom znajdującym się w aktach sprawy – niekwestionowanym przez strony i dającym pełny obraz kształtującej się sytuacji prawnej obwinionego w związku z prowadzoną działalnością Sąd dał wiarę w całości. Za wiarygodne uznał Sąd także zeznania świadków, przy czym zeznania G. P., ograniczające się do stwierdzenia podniesienia zasuw i piętrzenia wody na rzece Bóbr w dacie czynu zyskały charakter porządkujący. Mniejsze znaczenie dowodowe bowiem, dla rozstrzygnięcia sprawy w granicach wskazanych wnioskiem o ukaranie, miały okoliczności związane ze sporem sąsiedzkim dotyczącym sposobu i zakresu korzystania z przyległych do siebie gruntów i wzniesionych na nich budowli.

Reasumując wina i sprawstwo obwinionego nie budzą wątpliwości. L. S. w dniu 5 lutego 2013r. jako prezes Spółki (...) doprowadzając do podniesienia zapór przy elektrowni i poboru wody z rzeki Bóbr do kanału M. korzystał z wody bez wymaganego pozwolenia wodnoprawnego, czym wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia z art. 192 ust. 1 ustawy z dnia 18.07.2001r. Prawo wodne.

Sąd ocenił, że stopień społecznej szkodliwości czynu, o jakim mowa w art. 47 § 6 k.w. nie jest znaczny. Podniesienie poziomu wody nie przyniosło wymiernych ujemnych skutków , w szczególności w postaci ewentualnego podtopienia sąsiedniej posesji.

Za okoliczność obciążającą wymiar kary Sąd przyjął wagę naruszonych przez obwinionego obowiązków ściśle związanych z profilem prowadzonej działalności. Od obwinionego wymagane jest wykonywanie czynności z rzetelnością i poszanowaniem regulacji prawnych, a nie ignorancją, która to cechuje stosunek obwinionego do obowiązujących norm. Za łagodzącą natomiast uznał wiek obwinionego i doświadczenie życiowe.

W świetle powyższych okoliczności oraz stopnia społecznej szkodliwości wykroczenia Sąd uznał, że kara 1000 zł grzywny spełni swoje cele prewencyjne i wychowawcze. Kara ta jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym oraz daje podstawy do przyjęcia, że w przyszłości obwiniony będzie przestrzegał porządku prawnego. Obwiniony musi uzmysłwić sobie bezprawność tego rodzaju działań , które są przejawem lekceważenia obowiązujących uregulowań administracyjnych w zakresie energetyki wodnej .

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o regułę procesową wyrażoną w art. 627 k.p.k. mająca po myśli art. 118 § 1 k.p.w. i art. 119 k.p.w. odpowiednie zastosowanie w sprawach o wykroczenia. Koszty w sprawie – o charakterze zryczałtowanym wyniosły łącznie z opłatą karną 200 zł.